

[Jens Møller.]

det er tilfældet, må der vel være håb om, at selv politikere og organisationsformænd vil bøje sig for kendsgerningerne.

Desuden er der en ting, man har glemt at tale om eller ikke har talt ret meget om i hvert fald, det er spørgsmålet om de sociale tilskud, bolig sikring osv. For mange familier i indtægtsgruppen mellem 40.000 kr. og 55.000 kr. — og det er mange — vil udbetaling af disse dyrtidsportioner jo betyde faldende tilskud; det skal man også tage med i beregningerne.

Ser vi på sagen fra arbejdsgivernes synsvinkel, er der et problem med hensyn til den administration, som følger med. Jeg er ikke helt klar over, hvor stor den bliver, det må vi se på i udvalget, men hvis der bliver tale om administration af nogen betydning, må man overveje, om der kan gives en eller anden godtgørelse for dette arbejde.

De radikales forslag har mange gode sider, det har i hvert fald den gode side, at det vil glide lettere ned. Men jeg vil sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, hvordan det vil gå med administrationen af det. Så vidt jeg kan se, vil den blive ret så besværlig.

Fra socialdemokratisk side blev det foreslået, at man eventuelt kunne bruge en bunden opsparing. Det synes jeg ikke er nogen særlig god foranstaltning; det vil gå ud over mennesker lidt mere i flæng. Man mener, at man kan bruge selvangivelsens beløb, altså den skattepligtige indkomst, som grænse. Det vil kun yderligere forstærke den uretfærdighed, der i forvejen er ved, at den ligger så forskelligt for folk og ikke har ret meget at gøre med folks virkelige forbrugsmuligheder.

Så kunne man naturligvis, som det blev nævnt, gå over til at tage bruttoindkomsten, men jeg er ikke sikker på, at det ville blive så forfærdelig meget bedre. Dertil kommer, at der jo findes en del mennesker i dette land, som frivilligt har sat sig for en temmelig stor tvungen opsparing; her tænker jeg på parcelhusejerne, dem, man fra en vis side her i salen ynder at kalde jord- og ejendomsbesiddere — jeg tror ikke, ret mange parcelhusejere føler sig som jord- og ejendomsbesiddere. Nå, men lad det være. Det er i hvert fald mennesker, der mange

gange sidder hårdt i det, netop fordi de har sat sig for en stor opsparing gennem afbetaling på deres lån. Skulle man oveni nu lægge en bunden opsparing, så ville de absolut ikke få det særlig godt.

SF og andre taler hele tiden om, at dyrtidsportionerne kommer efter prisstigningerne. Det er rigtigt, men det er da så sandelig også rigtigt, at dyrtidsportionerne medfører nye prisstigninger. Det er jo dog en kendsgerning, at sådan er det. Jeg synes, at hele den diskussion om, hvad der kommer først: dyrtidsportioner eller prisstigninger, meget ligner diskussionen om, hvad der kom først, hønen eller ægget.

Med hensyn til at citere bibelen heroppefra vil jeg råde til, at man ikke bruger løsevne bibelcitater, det er altid farligt. De kan meget nemt få den modsatte betydning af den, der egentlig ligger i dem.

Men der er altså mange problemer. Der er problemer ved alle forslagene, og det gør selvfølgelig, at man overvejer, om man kunne finde en bedre måde. Der vil jeg gerne komme med et forslag. Jeg vil straks sige, at jeg ikke har haft tid til at regne meget på det. Vi vil tage det frem i udvalget, men jeg vil gerne lige nævne det allerede nu.

Det går ud på, at dyrtidsportionerne udbetales ganske normalt til lønmodtagerne og beskattes ganske normalt; ingen ændringer på disse områder. Statskassen refunderer så arbejdsgiverne hele beløbet, men får jo så skatten tilbage. Det vil betyde, at udgiften for statskassen bliver på mellem 1.050 kr. og 1.315 kr. pr. lønmodtager efter regeringens egne beregninger, i hvert fald for alle lønmodtagere inden for LO-området. Det vil, så vidt jeg kan se, betyde en ganske kolossal forenkling af hele administrationen, idet der ikke her skal regnes nye tal ud, man kan klare sig med dem, man alligevel skal regne ud. Det vil naturligvis betyde, at der i forhold til kommuner og amter skal foretages en vis fordeling af skattepengene, men det må vel kunne lade sig gøre i denne forbindelse. Samtidig vil det være en virkelig fordel for alle parter, også for lønmodtagerne. De får det samme, som de ellers skulle have haft, men undgår de voldsomme prisstigninger, som ville have udmarvet dyrtidsportionerne.